

Sygn. akt I ACa 702/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Roman Stachowiak
Sędziowie:	SA Bogusława Żuber SA Piotr Górecki (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Monika Ćwirko

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2012 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S.

przeciwko **Przedsiębiorstwu (...) E.M. (...) Spółce Jawnej w Z., E. N., M. N. (1)**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 3 kwietnia 2012 r., sygn. akt I C 6/10

1. **oddala apelację,**

2. **zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 2.700 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.**

SSA B. Żuber SSA R. Stachowiak SSA P.Górecki

Sygn. akt I ACa 702/12

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka Akcyjna w S. wniosła przeciwko pozwanym solidarnie

– Przedsiębiorstwu (...) E.M. (...) spółka jawna w Z.,

- E. N. i M. N. (1)

o zapłatę kwoty 77.020,-zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1 lipca 2008r. wraz z kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony łączyła umowa Magazynu (...) z dnia 19 października 2001 r. a dochodzona pozwem kwota obejmuje wartość niedoborów towarów w magazynie za lata 2006 i 2007.

W odpowiedzi na pozew pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz każdego z pozwanych kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

Wyrokiem z dnia 3 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze powództwo uwzględnił i orzekł o kosztach postępowania (sygn. akt IC 6/10).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne.

W dniu 19 października 2001 r. pomiędzy Zakładami (...) S.A. w S. a E. N. i M. N. (1) prowadzącymi działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) E. i M. N. (1) zawarta została umowa (...) S.A. W tym samym dniu zawarto również umowę Magazynu (...). na podstawie której E. N. i M. N. (1), jako odbiorcy, zobowiązali się do prowadzenia na swoim terenie działalności magazynowej producenta. (...) S.A. z siedzibą w S. zobowiązał się do zaopatrywania magazynu fabrycznego w asortyment uzgodniony na podstawie pisemnych zamówień odbiorcy.

Istotnymi postanowieniami umowy były:

§ 4 pkt 1 umowy - odbiorca ponosi odpowiedzialność kontraktową za odebrane od producenta i składowane w Magazynie (...) wyroby od momentu ich przejścia od przewoźnika do chwili dokonania rozliczenia za pobrany towar lub jego zwrot do producenta;

§ 4 pkt 4 umowy - odbiorca zobowiązany jest prowadzić odrębną ewidencję magazynową towarów Magazynu (...);

§ 5 pkt 1 - dokumentem przekazania towarów do Magazynu (...) jest dowód przesunięcia międzymagazynowego (...) wystawiony przez producenta; odbiorca otrzymuje 2 egzemplarze tego dokumentu wraz z dostawą towaru; po przejściu towarów 1 egzemplarz podpisanego dowodu (...) odbiorca przekazuje producentowi;

pkt 2 - każde wydanie (pobranie) towaru z Magazynu (...) musi być dokumentowane dowodem WZ; dowód ten wystawia w 3 egzemplarzach odbiorca z upoważnienia producenta; osoba upoważniona przez (...) S.A. podpisuje dokument w imieniu producenta, jako wydająca towar z Magazynu (...); bezpośrednio po wystawieniu dokument ten przesyłany jest faxem lub pocztą elektroniczną do producenta a następnie oryginał i 1 kopię dowodu WZ przesyłane są pocztą poleconą do (...) SA; po zatwierdzeniu dowodu WZ przez upoważnionego pracownika (...) SA. 1 egzemplarz dokumentu przesyłany jest pocztą poleconą do odbiorcy;

pkt 3 - producent wystawia fakturę VAT ostatniego dnia roboczego każdego tygodnia, w którym dokonywano wydań towarowych z Magazynu (...); faktura VAT wystawiana jest na podstawie otrzymanych faxem lub pocztą elektroniczną dowodów WZ;

pkt. 4 - na koniec każdego miesiąca, odbiorca przesyła do producenta podpisany przez niego raport ze stanów magazynowych Magazynu (...) w dwóch egzemplarzach, pocztą poleconą oraz faxem lub pocztą elektroniczną; potwierdzeniem tych stanów przez producenta jest podpisany przez niego i odesłany odbiorcy 1 egzemplarz raportu;

§ 6 pkt 1 - w ramach umowy producent ma prawo do dokonywania remanentów w Magazynie (...) w każdej chwili;

pkt 2 - w przypadku stwierdzenia niedoborów towarowych w Magazynie (...) producent ma prawo potraktowania tego niedoboru jako sprzedaż towaru i wystawienia faktury VAT z 7 dniowym terminem płatności;

pkt 3 - w przypadku odmowy umożliwienia przeprowadzenia inwentaryzacji producent ma prawo do potraktowania zapasu magazynowego Magazynu (...) jako sprzedaż towaru i wystawienia faktury z 7 dniowym terminem płatności.

W umowie wskazano termin jej obowiązywania od dnia 19 października 2001 r. do końca 2001 r. Strony umowy postanowiły o automatycznym jej przedłużeniu na kolejny rok kalendarzowy, jeżeli nie zgłoszone zostaną zastrzeżenia do końca listopada 2001 r. (§ 10 pkt 1 i 4).

W kwietniu 2004 r. producent - Zakłady (...) S.A. w S. zawarł z Grupą (...) S.A. z siedzibą w B. „(...) Umowę o Współpracy Handlowej”. W oparciu o nią, wszystkie zobowiązania finansowe wynikające z tej umowy miały być regulowane bezgotówkowo a płatności za zakupione przez udziałowców Grupy towary, Grupa realizowała przelewem bankowym na konto wskazane przez powódkę. Przedsiębiorstwo (...) E. i M. N. (1) było akcjonariuszem Grupy (...) S.A.

Przedsiębiorstwo (...) E. i M. N. (1) składało zamówienie do Grupy (...) ((...)), po potwierdzeniu zamówienia (...) przekazywało zamówienie do (...) S.A.. Ten z kolei wystawiał dokument MM („przesunięcie międzymagazynowe”) z magazynu nr (...) (magazynu Zespołu (...) mieszczącego się na terenie (...) S.A.) do magazynu nr 28-14, to jest Magazynu (...). (...) z kolei kwitowało odbiór towaru na tym dokumencie a po sprzedaży towaru wystawiało dokument wydania towaru „wz” i przesyłało do (...) S.A. który po otrzymaniu dokumentu „wz” wystawiał „wz” z magazynu 28-14 i fakturę sprzedaży. Faktura wystawiona była na Grupę (...), jako odbiorca w fakturze figurowało Przedsiębiorstwo (...) E. i M. N. (1). Grupa (...) dokonywała refaktury na (...).

Strony umowy prowadziły komputerowo ilościowo - wartościową ewidencję obrotu towarami w magazynie fabrycznym. Każda strona stosowała odmienny program, strony posługiwały się niejednolitym nazewnictwem towarów, niejednolitymi indeksami, przywoływały różniące się dowody wystawiane na okoliczność przychodu, czy też rozchodu towarów, oraz ujmowały w ewidencji dokumenty ze znacznym opóźnieniem.

W dniu 25 marca 2005 r. zarejestrowana została w Krajowym Rejestrze Sądowym zmiana firmy producenta z Zakładów (...) S.A. na (...) S.A. Ta spółka wyodrębniła ze swoich struktur Oddział w S. (zarejestrowany w dniu 8 grudnia 2005r.).

W dniu 22 marca 2006 r. E. N. i M. N. zawarli umowę spółki jawnej, pod firmą Przedsiębiorstwo (...) E.M. (...) Spółka Jawna w Z.. W dniu 31 marca 2006 r. spółka zarejestrowana została w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Pozwani E. N. i M. N. (1) nie poinformowali (...) o zakończeniu działalności gospodarczej prowadzonej na podstawie wpisu do ewidencji. Kontynuowali prowadzenie magazynu powódki. Na dokumentach pojawiła się pieczęć Przedsiębiorstwa (...) E.M. (...) Spółka Jawna, w miejsce Przedsiębiorstwa (...) E. i M. N. (1). Pozwana spółka przyjmowała towar od (...) za dowodem MM, składowała go w magazynie, przechowywała, ubezpieczała, rozliczała przedstawiając producentowi zestawienie sprzedaży z magazynu fabrycznego, uczestniczyła w inwentaryzacjach przyjętego na stan magazynowy towaru producenta.

W dniach 29 - 30 listopada 2006 r. (...) S.A. Oddział B. w S. powołał komisję inwentaryzacyjną do zinwentaryzowania rzeczowych składników aktywów obrotowych drogą spisu ich ilości z natury, wyceny tych ilości, porównania wartości z danymi z ksiąg rachunkowych oraz wyjaśnienia i rozliczenia ewentualnych różnic znajdujących się w magazynie fabrycznym (...) prowadzonym przez pozwaną spółkę w Z..

Arkusze spisu z natury z roku 2006 odnoszący się do tego Magazynu (...), oznaczonego numerami 28-14 podpisały 4 osoby, 2 członków komisji i 2 osoby uczestniczące w spisie ze strony pozwanej spółki. Z oświadczenia osób materialnie odpowiedzialnych ze strony pozwanej spółki złożonych przed rozpoczęciem spisu z natury wynika, że odpowiadały one za powierzone składniki majątkowe znajdujące się w magazynie (...), należące do firmy (...). Na oświadczeniu tym umieszczono pieczęć PW (...) E.M. N. sp.j.

W zestawieniu ujmującym wyliczenie różnic inwentaryzacyjnych wykazano: niedobór 55.307,34 zł, nadwyżkę 46.097,71 zł, po kompensacie niedobór wyniósł kwotę 9.209,63 zł. Na taką kwotę opiewała nota księgowa wystawiona przez (...) S.A. Oddział B. w S.. Różnice inwentaryzacyjne wycenione zostały przez (...) według technicznego kosztu wytworzenia wyrobów produkowanych metoda zleceń. Nota księgowa adresowana była do PW (...) E. i M. N..

W dniu 3 grudnia 2007 r. powódka powołała kolejną komisję inwentaryzacyjną do zinwentaryzowania towaru w magazynie fabrycznym (...) prowadzonym przez pozwaną.

Arkusze spisowe z natury z roku 2007, opatrzone pieczęcią PW (...) E.M. N. sp.j. podpisało 2 członków komisji i 4 osoby uczestniczące w spisie ze strony pozwanej spółki. Oświadczenie osób materialnie odpowiedzialnych ze strony pozwanej spółki przed rozpoczęciem spisu podpisały 4 osoby, podobnie 4 osoby podpisały oświadczenie po zakończeniu inwentaryzacji. Z oświadczeń tych wynika, że przedmiotem inwentaryzacji były „składniki majątkowe znajdujące się w magazynie (...) należące do firmy (...)”. Oświadczenia te noszą datę 3.12.2007 roku. W zestawieniu ujmującym wyliczenie różnic inwentaryzacyjnych wykazano: niedobór 76.037,57 zł, nadwyżkę 8.227,23 zł, po kompensacie niedobór wyniósł kwotę 67.810,34 zł. Na taką kwotę opiewała nota księgowa wystawiona przez (...) S.A. z siedzibą w S.. Różnice inwentaryzacyjne wycenione zostały przez powódkę według technicznego kosztu wytworzenia wyrobów produkowanych metoda zleceń. Nota księgowa adresowana była do PW (...) E. i M. N..

Inwentaryzacje nie były właściwie przygotowane, główna nieprawidłowości to: zaległości w udokumentowaniu obrotu towarami i ujmowaniu dokumentów w ewidencji, nie przestrzeganie zasady przygotowania do spisu towarów według źródeł ich pochodzenia, odznaczenie towarów indeksami odmiennymi od wykazanych w ewidencji, operowanie odmiennym nazewnictwem towarów od przyjętego w ewidencji.

Biegły sądowy z dziedziny księgowości T. K. (1) po sprawdzeniu udokumentowania obrotu towarami i uzgodnieniu zapisów ewidencji dokonał rozliczenia inwentaryzacji z zastosowaniem kompensaty między okresami rozliczeniowymi (kompensata niedoborów lub nadwyżek wyliczonych w różnych okresach). Wartość różnic inwentaryzacyjnych wg cen opartych o koszty wytworzenia - techniczny koszt wytworzenia wyrobów produkowanych metoda zleceń wyniosła - niedobory 78.015,90 zł i nadwyżka 995,92 zł. Wycenione niedobory według cen sprzedaży stosowanych przez powódkę wyrażały się kwotą 93.923,92 zł, a nadwyżki wyniosły 1.270,66 zł.

W trakcie badania dokumentów, strona pozwana przedstawiła biegłemu dokument wystawiony w dniu 5 września 2006 r. (Wz nr (...)), który nie został przekazany powódce. Dokument ten wskazywał, że pozwana spółka przesunęła z magazynu fabrycznego do magazynu własnego 29 pozycji towarów, wycenionych po cenach sprzedaży na kwotę 86.932,46 zł netto. Strona pozwana nie dokonała korekty tego dokumentu w sposób zgodny z ustawą o rachunkowości.

Umową z dnia 31 sierpnia 2007 r. (...) S.A. w S. wniosła Oddział w S. jako aport do nowo tworzonej spółki (...) S.A. w organizacji z siedzibą w S.. Z treści § 1 ust 1 aktu notarialnego przeniesienia przedmiotu aportu wynika, że Oddział B. w S. stanowił organizacyjnie i finansowo wyodrębnioną, zorganizowaną część przedsiębiorstwa (...) S.A., sporządzającą samodzielnie sprawozdania finansowe i stanowił zespół składników majątkowych w rozumieniu art. 55¹ kodeksu cywilnego. W § 1 ust. 1 pkt. 9 umowy wymieniono wierzytelności, zaś w pkt 10 księgi i wszelkie dokumenty związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. W dniu 17 września 2007 r. zarejestrowana została (...) S.A. z siedzibą w S.. Wierzytelność w kwocie 9.209,63 zł z noty księgowej nr (...) z dnia 20 lipca 2007 r., została wniesiona aportem do spółki (...) S.A.

Pismem z dnia 8 grudnia 2008 r. pozwana spółka wniosła o rozwiązanie umowy składu (...) S.A.

W ocenie Sądu Okręgowego powódka wykazała ponad wszelką wątpliwość wystąpienie niedoboru towarów w latach 2006 i 2007. Z tego też względu pozwani oraz spółka jawna, którą założyli ponoszą odpowiedzialność odszkodowawczą na podstawie art. 471 k.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wniesli pozwani, którzy podnieśli następujące zarzuty:

1) „błąd w ustaleniu stanu faktycznego sprawy polegające na przyjęciu, iż:

- na magazynie fabrycznym powstał niedobór w wysokości 77.020 zł;

- powoda i pozwaną spółkę jawną w 2006 i 2007 łączyła umowa magazynu fabrycznego z dnia 19 października 2001 r.,

- czynność prawna polegająca na wniesieniu aportu do powodowej spółki akcyjnej obejmowała również wierzytelność z tytułu odpowiedzialności finansowej pozwanej spółki jawnej za niedobór powstały w okresie od inwentaryzacji na koniec roku 2005 do inwentaryzacji na koniec roku 2006 oraz wierzytelność z tytułu odpowiedzialności finansowej pozwanej za niedobór powstały w okresie od inwentaryzacji na koniec roku 2006 do inwentaryzacji na koniec roku 2007;

- pozwana spółka jawna odpowiada za cały niedobór powstały w okresie od inwentaryzacji na koniec roku 2005 do inwentaryzacji na koniec roku 2006 bez formalnego przejęcia długu z tytułu odpowiedzialności finansowej za niedobór powstały do dnia powstania spółki jawnej;

- powodowa spółka akcyjna jest wierzycielem z tytułu odpowiedzialności za niedobór powstały w okresie od inwentaryzacji na koniec roku 2006 do inwentaryzacji na koniec roku 2007, choć formalnie jako spółka w organizacji powstała dopiero dnia 31.08.2007 r. bez formalnego nabycia wierzytelności z tytułu niedoboru powstałego od inwentaryzacji na koniec 2006r. do dnia powstania powodowej spółki akcyjnej w organizacji,”

2) naruszenie przepisu art. 65 § 1 i § 2 k.c. w związku z art. 353 § 1 k.c. „poprzez błędną wykładnię i bezpodstawnie przyjęcie, że poprzez wyrażenie woli kontynuowania umowy składu fabrycznego pozwana spółka jawna przejęła dług istniejący w chwili jej powstania”,

3) naruszenie przepisu art. 471 k.c. w związku z art. 353 § 2 k.c. „poprzez przyjęcie, że pozwana spółka jawna ponosi odpowiedzialność za cały niedobór powstały w okresie od inwentaryzacji na koniec roku 2005 do inwentaryzacji na koniec roku 2006 na zasadzie „wyrażenia woli kontynuowania umowy składu fabrycznego”, choć pozwana spółka jawna powstała dopiero w dniu 31.03.2006 r.”,

4) naruszenie przepisu art. 471 k.c. w związku z art. 353 § 2 k.c. „poprzez przyjęcie, że powodowa spółka akcyjna jest wierzycielem w zakresie całego niedoboru za okres od inwentaryzacji na koniec roku 2006 do inwentaryzacji na koniec roku 2007 na zasadzie „wyrażenia woli kontynuowania umowy składu fabrycznego”, choć powodowa spółka akcyjna jako spółka w organizacji została powołana dopiero aktem notarialnym z dnia 31.08.2007”.

5) „naruszenie prawa procesowego tj. normy art. 233 § 1 k.p.c. poprzez nie dokonanie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, wybiórcze i niezasadne przyjęcie jednych faktów i pominięcie innych istotnych faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia (...)”,

6) „naruszenie prawa procesowego tj. przepisu art. 328 § 2 k.p.c. (...)”,

7) „naruszenie przepisu art. 285 § 1 k.p.c. poprzez przyjęcie przez Sąd za w pełni wiarygodny dowód w postaci opinii biegłego sądowego, choć:

- nie zawierała ona pełnego uzasadnienia.

- biegły nie przedstawił w ogóle obliczeń i danych wstępnych a zawarł jedynie wyniki tych obliczeń;

- wnioski zawarte w opinii wynikały z okoliczności nie zbadanych przez biegłego osobiście;

- biegły w opinii nie opisał w ogóle dokumentów, na podstawie których przeprowadził obliczenia i pozyskał dane;

- biegły nie badał dokumentów źródłowych powołanych w postanowieniu Sądu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego”,

8) „sprzeczność ustaleń Sądu z treścią zebranego materiału dowodowego polegająca na przyjęciu, że strony związane były cały czas umową magazynu fabrycznego z dnia 19.10.2001, choć zgromadzony materiał dowodowy (...) wskazuje, że umowa składu była w istocie trójstronna a przyjęte zasady współpracy odbiegały znacząco od treści umowy z dnia 19.10.2001 (...)”,

9) „naruszenie przepisów ustawy o rachunkowości poprzez :

- nie zastosowanie normy przepisu art. 22 ust. 2 tejże ustawy;

- błędna interpretację i niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 25 tejże ustawy”. W oparciu o powyższe zarzuty autor apelacji wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości;

2) „zasądzenie od powoda na rzecz każdego z pozwanych kosztów postępowania przed sądem I i II instancji, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych”.

Powodowa spółka wniosła o oddalenie apelacji i przyznanie od pozwanych kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sad odwoławczy podziela ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je za własne.

Wypada zatem odnieść się do podniesionych zarzutów odwoławczych. Nietrafny był zarzut błędu „w ustaleniu stanu faktycznego”. Zarzut ten dotyczył błędów w ustaleniu stanu faktycznego co do wysokości powstałego niedoboru w kwocie 77.020 zł, istnienia umowy magazynu fabrycznego powódki ze spółką jawną utworzoną przez E. i M. N. (1), wniesienia aportem do powodowej spółki wierzytelności z tytułu niedoboru, odpowiedzialności spółki jawnej za cały niedobór mimo braku „formalnego przejęcia długu” oraz pomimo tego, że spółka jawna powstała 31 sierpnia 2007 r.

Istnienie niedoboru jak i wysokość tego niedoboru została ustalona przez sąd I instancji w oparciu o opinię biegłego z dziedziny rachunkowości – T. K. (1). Wartość merytoryczna opinii nie budzi zastrzeżeń. Biegły sprawdził dokumentację związaną z obrotem towarów i po uzgodnieniu zapisów ewidencji dokonał rozliczenia inwentaryzacji z zastosowaniem kompensaty między okresami rozliczeniowymi. W ocenie biegłego wysokość niedoborów magazynowych za lata 2006 i 2007 była nawet nieco większa (78.015,90 zł) , aniżeli wynikało to z dochodzonego roszczenia (77.020 zł). W tej sytuacji gołosłowny okazał się zarzut błędnego ustalenia wysokości niedoboru.

Jest rzeczą oczywistą, że spółka jawna utworzona przez E. M. N. nie była stroną umowy zawartej w dniu 19 października 2001 r., skoro powstała dopiero z dniem 31 marca 2006 r. (data wpisu do KRS). Niemniej jednak w okolicznościach niniejszej sprawy należało przyjąć, że spółka ta przejęła dotychczasową działalność gospodarczą pozwanych N. zastępując ich dotychczasową działalność gospodarczą oparta na wpisie do ewidencji działalności gospodarczej. Z akt sprawy nie wynikało zresztą, aby spółka ta prowadziła jakąś inną jeszcze działalność gospodarczą. Na podkreślenie zasługuje i to, że zamiar kontynuowania działalności magazynowej wynikał chociażby z korespondencji spółki jawnej z powódką. Wypada zatem podzielić zapatrywanie sądu I instancji, że poprzez czynności dorozumiane, spółka jawna w istocie przejęła działalność magazynową i to także ze skutkami ex tunc.

Podzielić trzeba także pogląd sądu I instancji, że (...) SA wnosząc aport do powodowej spółki (...) SA wniosła w istocie wyodrębniona część przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 55¹ k.c. Przedsiębiorstwo jako organizacyjnie powiązany kompleks składników niematerialnych i materialnych może być przedmiotem jednej czynności prawnej.

Domniemywa się tym samym jedność przedsiębiorstwa, co powoduje powstanie określonych uprawnień do przedsiębiorstwa i wszystkich składników, które wchodziły w skład konkretnego przedsiębiorstwa. W niniejszej sprawie aport obejmował wyodrębniony organizacyjnie oddział spółki (...) w S.. Okoliczności te wynikają jednoznacznie z umowy notarialnej z dnia 31 sierpnia 2007 r. Kwestie tą omówił bliżej sąd I instancji i nie ma potrzeby w tym miejscu raz jeszcze argumentacji tej przywoływać. Jest zatem rzeczą oczywistą, że powodowa spółka nabyła wierzytelności poprzednika prawnego ((...) SA) względem pozwanych.

Trzeba dodatkowo zauważyć, że kwestionując prawidłowość ustaleń sądu I instancji w powyższym zakresie, autor apelacji nie przywołał żadnych dowodów z których wynikać miałyby odmienne okoliczności a forsowane przez skarżącego. Z tego zatem względu zarzuty co do błędu „w ustaleniach faktycznych” mogą - co najwyżej – stanowić swego rodzaju polemikę z trafnymi ustaleniami sądu I instancji.

Gołosłowny okazał się także zarzut naruszenia art. 65 k.c. Skarżący sugerował, że błędnie sąd I instancji przyjął, iż przez „wyrażenie woli kontynuowania umowy składu fabrycznego” spółka jawna przejęła w istocie dług „istniejący w chwili jej powstania”. Jak już wspomniano wcześniej, spółka jawna powstała po to, aby kontynuować działalność w zakresie składu fabrycznego zachowując ciągłość tejże działalności. Wskazywała na to pośrednio treść wzajemnej korespondencji. Już z samego zamiaru „kontynuowania” mieści się zarazem obowiązek odpowiedzialności za długi wcześniej powstałe. E. i M. N. (1) nie wykazali zresztą, aby zawierając umowę spółki jawnej mieli w istocie zamiar obarczenia spółkę ewentualnymi długami przyszłymi. W tej sytuacji nie sposób podzielić zarzut co do interpretacji umowy – umowy spółki jawnej.

Jak już wspomniano, skoro z okoliczności sprawy wynikało, że pozwani E. i M. N. (1) kontynuowali w pełnym zakresie umowę składu fabrycznego w nowej formie organizacyjnej jaką była zawiązana przez nich spółka jawna to konsekwentnie trzeba przyjąć, że spółka ta ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 471 k.c.

Nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Wykazanie, że Sąd I instancji naruszył przepis art. 233 § 1 k.p.c., co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być ograniczony do odmiennej interpretacji dowodów zebranych w sprawie. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 czerwca 2004 r. w sprawie II CK 369/3 postawienie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu ustalonego przez siebie, na podstawie własnej oceny dowodów stanu faktycznego. Skarżący może tylko wskazywać posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd drugiej instancji rażąco naruszył zasady logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i że uchybienie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Ocena materiału dowodowego w świetle zasady swobodnej oceny dowodów, nie nasuwała zastrzeżeń. Autor odwołania tymczasem w ograniczył się do przedstawienia własnej, odmiennej i korzystnej dla pozwanych oceny zgromadzonego materiału dowodowego.

Chybiony był także zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Z treści tego przepisu wynika, że uzasadnienie powinno zawierać wskazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa. Niewątpliwie uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiada tym wymaganiom. Dodać trzeba, że o uchybieniu przepisowi art. 328 § 2 k.p.c. można mówić jedynie wtedy, gdyby uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawiera danych pozwalających na kontrolę orzeczenia (postanowienie SN z dnia 21 listopada 2001 r., I CKN 185/01, Lex nr 52726, zob. też wyroki SN: z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1862/00, Lex nr 109420, z dnia 5 października 2005 r., I UK 49/05, M.Praw. 2006, nr 4, s. 214). Kwestionowane uzasadnienie takich uchybień nie zawiera.

Nie można podzielić trafności zarzutu dotyczącego naruszenia art. 285 § 1 k.p.c. z którego wynika, że „opinia biegłego powinna zawierać uzasadnienie”. Niewątpliwie opinia biegłego T. K. zawiera treści niezbędne dla uzasadnienia opinii (k. 681). Zgłaszane przez pozwanych w toku postępowania uwagi do opinii, biegły wyjaśnił dodatkowo w swoich zeznaniach (k. 74). Zaakcentować trzeba, że biegły swoją opinie wydał w oparciu o dokumentacje złożoną przez samych pozwanych (co zresztą potwierdzili na rozprawie apelacyjnej).

Zupełnie chybiony był zarzut zawarty w pkt 8 apelacji w którym sugerowano, że sąd I instancji dokonał sprzecznych ustaleń faktycznych, albowiem „z treści zebranego materiału dowodowego” wynikało, że strony nie były związane „cały czas umową magazynu fabrycznego z dnia 19.10.2001 r.”, bowiem umowa ta „była w istocie trójstronna”. twierdzenie

to jest zupełnie gołosłowne. Nie ma żadnych podstaw, aby można było przyjąć, że umowa z dnia 19 października 2001 r. została zmieniona na jakąś inną umowę o charakterze trójstronnym. Niewątpliwie strony prowadziły swoją współpracę w oparciu o umowę z 2001 r. a pozwani w toku procesu nie wykazali, aby było inaczej. Nie jest takim dowodem zmiana w sposobie wystawiania faktur – o czym mowa w apelacji.

Nie mógł odnieść zamierzonego skutku prawnego zarzut naruszenia art. 22 ust. 2 i art. 25 ustawy o rachunkowości. Z przepisów art. 22 ust. 2 oraz art. 25 ustawy z 1994 r. o rachunkowości wynika obowiązek właściwego korygowania błędów dokumentowania przebiegu operacji gospodarczej. Jest rzeczą oczywistą, że obowiązek w zakresie prawidłowości prowadzenia rachunkowości obciążał pozwanych. Ewentualne przedstawienie biegłemu dokumentacji wadliwie sporządzonej nie może stanowić okoliczności z której będą wynikały dla pozwanych korzystne skutki prawne. Biegły wydał swoją opinię w oparciu – jak podał – na podstawie wydruków, kartotek, rejestrów i ewidencji wewnętrznych. Nie ma żadnych uzasadnionych podstaw, aby przyjmować, że biegły wydał swoją opinię o wadliwą dokumentację i to tym bardziej, że dokumentację tę dostarczył biegłemu sam pozwany M. N.. Dodać wypada, że powołując biegłego z danej dziedziny, sąd opiera się także na zaufaniu do fachowej wiedzy biegłego i jego doświadczeniu. Przedstawione zarzuty pod adresem opinii nie podważyły skutecznie tak wiedzy biegłego w zakresie rachunkowości jak i rzetelności. Na koniec godzi się zauważyć, że istnienie niedoboru nie wynika tylko z opinii biegłego, ale także z przeprowadzanych wcześniej inwentaryzacji.

Tak więc z przyczyn wyżej przedstawionych, apelacja jako bezzasadna podlegała oddaleniu (art. 385 k.p.c.).

W pkt 2 wyroku sąd odwoławczy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. i § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

P. Górecki R. Stachowiak B. Żuber